

fra det Standpunkt, det har indtaget to Gange.

Jeg anbefaler derfor dette høje Ting at vedtage Lovforslaget i Folketingets Affattelse og altsaa i Landstingets Affattelse at indsætte den Ændring, som vi fra vor Side stillede her ved eneste Behandling, nemlig at Invalidereentens Størrelse opretholdes for dem, der nu har den.

Johannes Lou: Jeg skal anbefale det høje Ting at stemme for Flertallets Indstilling. Der er blevet talt om, at den Ændring, der nu er foreslaaet, skulde forrykke Retsstandpunktet. Nej, det gør den ikke, men den bevirker, at Nedskaeringen for de nuværende Invalidter faar et mere humant Forløb. Vi fra konservativ Side har strakt os saa vidt, som vi paa nogen Maade har kunnet, for at gøre Nedskaeringen saa lempelig som vel muligt og er derfor gaaet med til denne Ændring, der giver den et humant Forløb.

P. Munch: Under Forhandlingerne i det nedsatte Fællesudvalg har der været et Tidspunkt, hvor det saa ud til, at der skulde være blevet tilvejebragt Forstaaelse paa et Grundlag, som kunde være i hvert Fald nogenlunde tilfredsstillende for os, men dette Tidspunkt svandt meget hurtigt. Resultatet blev, at Flertallet i Fællesudvalget, Venstre og de Konservative, som paa et givet Tidspunkt syntes tilbøjelige til at gaa ind i denne Forhandling, efter en indbyrdes Overvejelse stillede sig lige saa stejlt afvisende overfor imødekommende Skridt, som de har stillet sig under hele den foregaaende Forhandling.

Jeg for min Del beklager i høj Grad dette. Overfor den Stilling, som derved fremkom indenfor Fællesudvalget, stillede jeg det Forslag, at Fællesudvalget skulde opfordre den højtærede Regering til i Løbet af den Tid, der gaar fra denne Samling til den kommende Samling, at lade Spørgsmaalet — Regeringsforslaget, Ændringsforslag, der har været fremført, og muligt ogsaa andre Tanker — overveje i Socialkommissionen for derefter for den kommende Samling at tilvejebringe et Grundlag for Rigsdagens Overvejelser af mere tilfredsstillende Karakter end det, der foreligger nu. Det havde jo ikke været nogen lang Udsættelse, der derigennem var blevet Tale om — den enestaaende Begrebsforvirringens Rigsdagssamling, som vi nu har oplevet, har jo været saa længe, at man i hvert Fald har indenfor Synsvidden

den næste Rigsdagssamling —, og jeg tror derfor, man vilde have handlet i de almindelige Forhandlingers Interesse indenfor Rigsdagen og til Forholdets Forbedring mellem Rigsdagens Partier, hvis man havde imødekommet det Ønske, der her blev fremsat.

Tanken derom blev imidlertid afvist, de to Flertalsgrupper havde fundet hinanden i det Forslag, som foreligger her fra Fællesudvalget. Om dette Forslag, Aftrapningsforslaget for de nuværende Invalidter, gælder, at dets økonomiske Virkninger vil være, at den Nedgang i Statskassens Udgifter, i hvis Navn man satte alt dette i Scene, for den første Tids Vedkommende forvandles til en Merudgift for Statskassen. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Finansminister siger dertil, men formodentlig har man ikke taget den højtærede Finansminister, der saa bittert talte om det Skaar i hans Nedskaeringer, der var sket ved de tidligere Beslutninger, med paa Raad, før man førte disse Forslag frem.

Naar jeg siger dette, maa jeg tilføje, at medens dette vil være Tilfældet for den nærmeste Tid, saa er det jo rigtigt, at der senere i Tiden vil fremkomme Nedgang baade i andre Udgifter og i Statens Udgifter ved en Ordning af denne Art. Den Nedgang, der vil fremkomme for Statens Vedkommende — og der vil aldeles overvejende blive Tale om en Nedgang for Staten —, sker paa Bekostning af nogle Tusinde af de ældste Rentenydere, som i Fremtiden fuldkommen afskaeres fra at faa den Rente, der er tilkendt dem i Overensstemmelse med Grundprincipperne i den hidtil gældende Lov. Det er en selvsagt Ting, at denne Gruppe af Mennesker i Fremtiden vil blive nødt til at søge Samfundets Hjælp paa anden Maade, man vil drive dem fra den sociale Forsorgs Omraade over til Fattighjælpen; mange af de yngre Invalidter, med Hensyn til hvilke man har talt saa meget om det uberettigede i, at de oppebar Renten, vil kunne blive ved at nyde den, samtidig med at nogle Tusinde af de ældste skydes ud i Henhold til den aldeles uforsvarlige Regel om Aldersklasserne, som nu gennemføres.

Dernæst vil man opnaa en Adskillelse i Fremtiden mellem to Grupper af Invalidter efter deres Invaliditetsgrad, ikke paa Grundlag af et Lægeskøn, ikke paa Grundlag af faste Regler vedrørende deres Stilling indenfor Familien, men under Hensyn til et Skøn, der begynder i Kommunalbe-